

tagen Johansen, J. Rasmussen og Vestergaard) »kan slutte sig til Tanken om, at der finder en Tiendeafløsning Sted, saaledes at der ydes Tiendetageren fuld Erstatning, og har heller ikke noget imod, at Afløsningen sker som en Tvangs-afløsning. Man finder imidlertid, at Afløsningen bør ordnes paa en anden Maade end paatænkt ved Lovforslaget, saaledes at den kan foregaa *samtidig* for samtlige Tiendeydere.« Udvalgets Medlemmer ere enige i »at finde det forsvarligt, at Staten træder hjælpende til ved Tiendeafløsningen; men der er meget forskellige Meninger om, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade dette bør ske«. Da imidlertid det foreliggende statistiske Materiale ikke er tilstrækkeligt, have Udvalgets Medlemmer ikke kunnet tage bestemt Standpunkt til det nævnte Spørgsmaal. For at faa et om end kun løseligt Begreb om Sagen har man imidlertid gjort et af de Forslag, som have været fremme, til Genstand for en nærmere Beregning. »Efter et løst Skøn er man gaaet ud fra, at samtlige Tienders kapitaliserede Værdi udgør 150,000,000 Kr. Man har da spurgt, hvor lang Tid vil der medgaa, og hvad vil det koste Statskassen, naar Afløsningen skal foregaa paa den Maade, at Tiendeyderne til Statskassen udstede Obligationer for deres Tienders kapitaliserede Værdi, lydende paa, at de i hele Aføsningstiden skulle svare 4 pCt. p. a. af Obligationernes Paalydende, saaledes at deraf 3 pCt. af det til enhver Tid resterende Kapitalbeløb betragtes som Rente og Resten som Afdrag, medens paa den anden Side Statskassen til Tiendetagerne udsteder 4 pCt. Rente bærende Obligationer for det kapitaliserede Beløb af de Tiender, de eje, saaledes at disse Obligationer efterhaanden amortiseres ved de fornævnte Afdrag. Efter den Beregning, man har ladet anstille, vil Svaret herpaa være, at der til Tiendeafløsningen vil medgaa omtrent 47 Aar, og at den Byrde, som ved Aføsningen lægges over paa Statskassen, beregnet til Begyndelsen af de 47 Aar, vil udgøre mellem $25\frac{1}{2}$ og 26 Millioner Kr. med en Rentefod af $3\frac{1}{2}$ pCt., med andre Ord, denne Sum maatte Staten, i det Øjeblik, Tiendeafløsningsloven træder i Kraft, henlægge som en særskilt Formue og lade forrente sig til $3\frac{1}{2}$ pCt., for at den kan være tilstrækkelig til at dække det Tab, Staten gennem de 47 Aar vilde have ved